

havns med 76 Elever faar 2000 Kr., Sæby med 53 Elever faar 2000 Kr., Hals med 47 Elever faar 1500 og Skagens med 62 Elever faar 1000 Kr. I Gennemsnit for alle 5 Skoler 31 Kr. 51 Øre pr. Elev, alt medens Brønderslev Realskole ikke har en Øre, skønt den herefter maatte kunne have Krav paa over 3000 Kr. Blot ved at se paa disse 5 Skoler fremgaar det jo, at der er et Forhold til Stede, som ikke kan blive ved at gaa i Længden, og som derfor absolut bør ændres. Jeg ved ogsaa, at den højtærede Kultusminister staar velvillig over for Spørgsmaalet, men jeg vil dog gerne tillade mig at spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke nu kunde give et bestemt Tilsagn om at fremsætte Forslag til Revision af de her omhandlede Forhold, idet jeg gaar ud fra, at allerede en retfærdigere Fordeling af de bestaaende Tilskud vilde være en stor Vinding.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg ogsaa gerne vilde berøre, og det er en Sag af stor Rækkevidde, idet den angaar vor Kødeksport. Den højtærede Landbrugsminister udtalte, at uagtet vor Kødudførsel paa mange Maader var hemmet, stod vi dog over for den glædelige Kendsgerning, at den stadig var i Stigning, og han henviste i saa Henseende til, at Eksporten til Norge i de sidste Par Aar var tiltagen ganske overordentligt. Han nævnte, at Udførselen siden 1896 endogsaa var fordoblet over 7 Gange, nemlig stegen fra 320,000 Pund i 1896 til 2,138,000 Pund i de første 8 Maaneder af 1899. Det er jo en ganske overordentlig Stigning i vor Kødeksport til dette enkelte Land. Men naar Ministeren udtalte, at Eksporten bliver hemmet paa mange Maader, mener jeg, at ogsaa i det her omhandlede Tilfælde er vor Kødeksport hemmet, men hemmet paa en saadan Maade, at vi dog ere i Stand til at tage denne Hemsko bort. Forholdet er nemlig det, at der fra Frederikshavn til Kristiania kun gaar Dampskib en Gang ugentlig, saa vidt jeg ved, og det siger sig jo selv, at med Hensyn til Kødeksporten er det aldeles utilstrækkeligt. Nordmændene staa ovre i Kristiania og ville gerne købe vort Kød, og vi paa vor Side ville lige saa gerne sælge det, men man kan ikke forlange, at disse Nordmænd, der gerne ville købe, skulle undvære Kød de 6 Dage om Ugen for den 7de at storme ned til Dampskibet, naar det kommer fra Frederikshavn, for at faa fat i vort gode danske Kød. Her synes der mig at være en Op-gave, saa meget mere som der fra de nordjydske Slagteres Side og fra dem, der

forsende Kød, stadigvæk fremkommer Klager over, at Udbyttet ikke i nogen Maade staar i Forhold til Eksporten. Forholdet er nemlig det, at Kødet undertiden, da det jo kommer saadan stødvis, kun en enkelt Dag om Ugen, bliver liggende saa længe i Kristiania, at det ofte ikke er muligt at opnaa almindelig Pris for det, og undertiden bliver det endogsaa ligefrem kasseret. Der er ogsaa en anden Ting, som gør sig gældende, nemlig det, at det Dampskib, som besørger denne Kødtransport, ikke er indrettet paa Kødtransport, det er jo et almindeligt Transportskib. Ogsaa her vilde der derfor kunne gøres noget i Retning af at ændre de hemmende Forhold. Jeg nævner dette, fordi jeg gerne indtrængende vil lægge det eventuelle Finansudvalg og den højtærede Indenrigsminister paa Sinde — jeg haaber da, at Landbrugsministeren vil støtte denne Sag i saa Henseende —, at der bliver taget Sigte paa en Forbedring af vore Eksportforhold til Norge, saa at vi kunde faa en Dampskibsroute, der mulig kunde blive befaret hver Dag. Det vilde selvfølgelig ikke være nødvendigt alene for Kødeksportens Skyld, men for den gennem-gaaende Trafik vilde det tillige kunne faa overordentlig Betydning. Jeg har hørt udtalt fra norsk Side, at Nordmændene gerne ville sætte en Dampskibsroute i Gang mellem Frederikshavn og Kristiania, og for saa vidt vil der vist ingen Hindringer være i Vejen for at komme til en Overenskomst med Norge. Jeg nævnte den gennem-gaaende Trafik, og det er jo sikkert nok, at den vil blive fremhjulpen i overordentlig Grad samtidig med, at det samme bliver Tilfældet med Kødeksporten fra det nordlige Jylland. Det er dog alt for urimeligt, at rejsende, der komme over Hamborg, nødvendigvis skulle rejse over Kjøbenhavn og gennem Sverige for at komme til Norge, naar vi have en naturlig Route, der ligger lige for og er meget nærmere. Jeg vil, som sagt, anmode baade Finansudvalget og Ministeren om at tage dette Spørgsmaal om vor Kødeksport til Norge op — det forekommer mig at have en overordentlig stor Betydning, hvilket ogsaa viser sig af de Tal, jeg nævnedes —, og tage Sagen op til en Løsning, der svarer til Tidens Krav, baade hvad Kødeksporten og den gennem-gaaende Trafik angaar.

Ministerens for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Naar jeg har taget Ordet for at besvare det enkelte Spørgs-